

■ все-още-ерген

FASHION STORY

16 жената днес

ВУ НИКОЛА БОРИСОВ

МАРИЯ ТОНЕВА
Снимки ЛАЗАР

Авантюрист и неспокоен по природа дух, в постоянно търсене и усъвършенстване на плодовете на труда си. Това определение с едно изречение запечатва мига, в който един фотограф се отдава на страстта си. Увлечен по стрийт фотографията в началото и с респектиращи дипломи по политология и международна икономика за разнообразие, Никола Борисов споделя, че е твърдо решен да стане най-добрият в онова, което прави. С него може да разговаряте на английски, италиански, френски, испански, руски. Езиковият списък е ошетен от мелодичния и красив португалски, който „разтапя“ фотографа и стои на дневен ред в мечтите му. Дебютът му в сп. „Жената днес“ стартира с модна сесия директно от софийските гробища. И последваха още: кадри от рушащи се сгради и манекенки в сюрреалистично добро настроение, натурална женска съблазън, съблечена по жартинери на столичните жълти павета, екзотичен модел в съперничество с изящните плажове на Кейптаун... Професионалният фокус на Никола Борисов цели издигането на модната фотография на ниво „съвършено

изкуство“. Звучи съвършено претенциозно, точно като самия Никола.

Еклектичен жизнерадостенциник

Това е накратко описанието, което Никола Борисов дава сам за себе си. Разговорът ни убедително потвърждава споменатото вече и вмъква нови описателни шрихи. Завършил е италианския лицей в Горна баня, след което заминава за Милано. Там първо завършва политология, а после се хвърля в международната икономика. Престоят му в столицата на модата е съпътстван и от друга любопитна авантюра. „Когато реших да ставам фотограф, се записах в най-престижната италианска академия за изкуства – Accademia di Belle Arti di Brera в Милано. Два месеца по-късно разбрах, че това място не е за мен. Беше пълно с претенциозни мърляви хипари с артистична визия. За разлика от тях аз се къпех редовно и виждах и комерсиалната страна на изкуството. Те се ограничаваха с безумните си комично-артистични напъни без никакво практическо приложение“, натуралистично разказва фотографът. Софистицираните милански хипита бързо и окон-

чателно изгубват Никола от своите редици.

Далеч преди да каже „да“ на модната фотография, Никола стъписва с откровения „на ръба“. „В началото снимах за удоволствие – предимно стрийт фотография, много социално ангажирана, много реална – бездомни хора, старци, деца в гетото. Тогава се отвращавах от модата и модната фотография, триумфът на материалното и вулгарното над духовното. Струваше ми се, че целият този самовлюбен и повърхностен fashion свят няма причина да съществува. И ако един ден изчезне, никой няма да почувства липсата му“, разкрива Никола и вкарва в действие жизнерадостния си цинизъм. „Аз живея благодарение на женската глупост и суета. Защото ако нея я нямаше, този свят също нямаше да съществува.“ Опустошителното признание на един моден фотограф за модната фотография обаче има и обратна страна на монетата. „От момента, в който започнах да снимам модна фотография, свикнах да гледам на нея като на форма на изкуство не задължително отразяваща реалността, а понякога дори създаваща цели имажинерни

>>>

ЛЕКСИКОН

- 1. Ако можех да живея във филм...** щеше да бъде The Fall на режисьора Тарсем Сингх, най-красивото, феерично и въодушевяващо нещо, което може да се види.
- 2. Моята вяра...** вярвам в себе си. И в други неща.
- 3. Идеалният флирт...** естествен и бърз, без излишни финтифлюшки, без драма.
- 4. Най-добрият съвет, който съм получавал...** нямам идея, не се вслушвам много в съвети.
- 5. Моят източник на смелост...** вярата в доброто и красотата.
- 6. Моят страх...** да не успея да стана това, което искам да бъда.
- 7. Моето вдъхновение...** красотата на света, която ни заобикаля отвсякъде.
- 8. Типичната ми неделя...** обикновено преминава в работа или учене. Не обичам да губя време в почивка, ако мога да правя нещо полезно.
- 9. Любимата книга...** „Погнусата“ на Сартър, афоризмите на Шопенхауер.
- 10. В себе си бих променил...** да бъда по-толерантен към човешката глупост, да мълча повече, да се науча да снимам добре.
- 11. В света бих променил...** начина на разпределение и употреба на ресурсите, бих заменил извращения монетарен модел с ресурсно базиран такъв.
- 12. Мечтая...** никак, по-скоро си поставям цели



светове ех пово. Започнах да я оценявам и харесвам като средство на изразяване. Сега наистина обичам това. То ме прави страшно щастлив, въпреки че в повечето случаи трябва да се съобразявам със странични изисквания и намеси, които правят крайния резултат нещо банално и абсолютно неприемливо за мен.“
 Повлиян от източните философи, Никола е наясно, че **липсата на желания е пътят към щастието**, но пък все още не претендира да е толкова духовно извисен. „Оставям си болната амбиция за кариера и си я култивирам грижливо. Кой е най-големият ми успех досега ли? Нямам такъв. Когато снимам за Numéro, тогава ще зная, че съм успял, дотогава съм мухльо като всички останали. Какъв е смисълът да правиш нещо, ако не се стремиш да станеш най-добрия в

него?“, отсича Никола. Каква жена би впечатлила един безпощаден в преценката си фотограф като него? „Когато обичаш непрекъснато с много красиви жени, започваш да свикваш с външния им вид и други фактори излизат на преден план. Сега жена може да ме впечатли много повече с възпитание, образование, класа и правилен правопис, отколкото с красива муцунка. Така или иначе всичките са красиви, а след няколко години ще са за вторични суровини. По-добре да има и нещо между ушите като екстра към външния вид“, заявява Никола и продължава: „Сега се забавлявам. Не искам да се обвързвам, да ставам сериозен и отговорен, да се ограничавам и да се разсейвам от развитието си. Поне засега тази идея не ме привлича. Историята със семейството не я приемам много-много. Аз съм

един виден екзистенциалист, значение има само индивидът“, с чувство за хумор убеждава фотографът. Извън личните пространства професионалните му страсти следват съвсем друга логика. „Впечатлявам се от творчеството, не от личността. Филмите на Вим Вендерс, Фелини, Джузепе Торнаторе, Уонг Кар-Вай са основните влияния, дали посока на визуалното ми възпитание.“
 Но режисьорът Тарсем Сингх е онзи, който предизвиква неподправеното възхищение и възторг на модния фотограф. Всичко това се случва с филма The Fall (2006 г.). А разговорът с Никола Борисов обещава още по-остри завои с предложението му: „Ама хайде да си говорим за кино, много по-интересно е. В много далечно бъдеще бих искал да бъда режисьор...“ ❄